

NOTA VAN TOELICHTING

I ALGEMEEN

1. Doel

Op grond van de Elektriciteitswet 1998 en de Gaswet geldt als uitgangspunt dat voor een net voor elektriciteit of een gastransportnet een netbeheerder wordt aangewezen. Een eenmaal aangewezen netbeheerder moet er voor zorgen dat het beheer van zijn net voldoet aan de eisen die daaraan bij en krachtens de Elektriciteitswet 1998 of de Gaswet zijn gesteld. Die eisen dienen het belang en de bescherming van de afnemers die op een net zijn aangesloten. Belangen zoals die inzake betaalbaarheid, vrije leverancierskeuze en veiligheid zijn daarmee gewaarborgd.

Om aan de gestelde eisen te kunnen voldoen rust op de aangewezen netbeheerders de wettelijke verplichting over de economische eigendom van een net te beschikken. Indien die economische eigendom niet bij de aan te wijzen netbeheerder berust, moet dit bij gelegenheid van de aanwijzing aan hem worden overgedragen. In de praktijk kan voor de realisering van die overdracht soms het vaststellen van de waarde van de economische eigendom van het net tussen partijen een belemmering zijn. Dit kan voor verschillende netten aan de orde zijn, bijvoorbeeld voor netten op recreatieparken waarvoor in het verleden geen netbeheerder is aangewezen, voor netten die niet meer in aanmerking komen voor een ontheffing op grond van het oude artikel 15 tweede lid van de Elektriciteitswet 1998 of van artikel 2 a, tweede lid van de Gaswet of netten die onder de oude vrijstellingsbepaling vielen gelet op hun beperkte omvang. De overdracht kan als gevolg daarvan uitblijven en dit kan de bescherming van de belangen van de afnemers schaden. Die zijn erbij gebaat dat een netbeheerder is aangewezen die het net ook daadwerkelijk beheert en dat de Nederlandse Mededingingsautoriteit (hierna: NMa) daarop toezicht houdt. Dit besluit heeft betrekking op de wijze waarop die waarde dient te worden vastgesteld in de situaties dat de Minister een netbeheerder heeft aangewezen.

2. Reikwijdte

Uitgangspunt is dat een aanwijzing moet plaatsvinden door degene aan wie het net toebehoort. De NMa houdt er toezicht op dat een aanwijzing plaatsvindt. Indien de NMa bijvoorbeeld een klacht van een afnemer ontvangt over een net op een recreatiepark waarvoor geen netbeheerder is aangewezen, zal de NMa – indien de klacht gegrond is - proberen te bewerkstelligen dat een netbeheerder wordt aangewezen (zie hiervoor Kamerstukken II 2011/12, 32 814, nr.8). Degene die is aangewezen meldt dit aan de Minister. De Minister moet vervolgens besluiten of hij met die aanwijzing kan instemmen. De Minister kan op grond van artikel 12, tweede lid bijvoorbeeld zijn instemming onthouden, indien hij er geen vertrouwen in heeft dat de economische eigendom voor zover nodig in goed overleg tussen partijen wordt overgedragen. In een dergelijk geval kan de Minister zelf een netbeheerder aanwijzen. De Minister kan verder een netbeheerder aanwijzen, indien ondanks de inspanningen van de NMa ten onrechte geen netbeheerder is aangewezen dan wel een aanwijzing door de aangewezen niet ter instemming aan de Minister is voorgelegd. De Minister is hiervan op de hoogte doordat de NMa de minister hiervan op de hoogte stelt. Tot slot is er nog een situatie waarin een netbeheerder zijn taken heeft verwaarloosd. Onder voorwaarden kan de Minister in dat geval de eerdere aanwijzing vervallen verklaren en een netbeheerder aanwijzen.

De aanwijzing door de Minister van een netbeheerder leidt tot een verplichting tot overdracht van de economische eigendom van een net aan die netbeheerder, voor zover deze nog niet is overgedragen. In dat geval gelden voorschriften voor de vaststelling van de waarde van de economische eigendom van het net die afhankelijk zijn van de uitgangssituatie. Ingeval er sprake is van taakverwaarlozing bij het beheer van een net en de Minister om die reden een eerdere aanwijzing vervallen heeft verklaard en een nieuwe netbeheerder heeft aangewezen, zijn er in het verleden voor dat net gereguleerde tarieven vastgesteld. In dat geval is artikel 13, zevende lid, van de Elektriciteitswet 1998 of artikel 5, zevende lid, van de Gaswet van toepassing. Deze artikelliden

bepalen dat de waarde van de tegenprestatie ten hoogste de opbrengst vertegenwoordigt die op basis van algemene bedrijfskundige uitgangspunten kan worden afgeleid van de tarieven die de NMa in de voorafgaande vijf jaren voor dat net heeft vastgesteld. In andere gevallen zal geen sprake zijn van in het verleden door de NMa vastgestelde tarieven voor een door de Minister aangewezen net. In die gevallen is er dan nog niet eerder een netbeheerder aangewezen, zodat er voor het specifieke net ook niet eerder tarieven zijn vastgesteld door de NMa. Dit besluit is van toepassing op deze gevallen.

3. Overwegingen

In situaties waarop dit besluit ziet is sprake van een overdragende partij en een verwervende netbeheerder. Zij moeten er samen zien uit te komen. De aangesloten afnemers vervullen in dit proces geen rol maar hebben groot belang bij een goede en snelle afloop ervan. Het gaat hierbij immers om het beëindigen van een situatie waarin er geen netbeheerder is voor het net waarop zij zijn aangesloten.

Ten aanzien van de (economische) waarde van het over te dragen net kunnen overdragende en verwervende partijen geen referentie ontleenen aan een marktwaarde gebaseerd op vraag en aanbod, aangezien hiervoor geen (liquide) markt bestaat en geen enkel net hetzelfde is als een ander net. De verschillen betreffen bijvoorbeeld de omvang van het net, netontwerp, netcapaciteit in relatie tot de belasting door aangesloten afnemers, onderhoudstoestand, bouwjaar en resterende levensduur. Ook kunnen er verschillen zijn in de aansluitingen die onderdeel zijn van de netten waarop dit besluit betrekking heeft. Voor de bepaling van de waarde van de tegenprestatie is het daardoor niet mogelijk om algemeen geldende rekenregels te stellen. Ten aanzien van deze waardebepaling is het derhalve nodig een deskundige in te schakelen.

In de bedoelde situaties moeten de twee betrokken partijen die deels tegengestelde belangen hebben, er samen uit zien te komen, terwijl zij de hoogte van de tegenprestatie niet kunnen baseren op een door vraag en aanbod op een markt tot stand gekomen prijs. Om een impasse tussen partijen te voorkomen moeten partijen binnen een voorgeschreven termijn een passende procedure beginnen die tot een waardevaststelling leidt. Die procedure staat beschreven in dit besluit. Daarnaast geeft het besluit enkele economische uitgangspunten voor de waardevaststelling.

4. Inhoud

Voor het geval betrokken partijen er na aanwijzing van een netbeheerder door de Minister niet in slagen om de tegenprestatie in goed overleg vast te stellen verplicht dit besluit partijen om binnen twaalf weken na de beschikking tot aanwijzing door de minister één van de in het besluit voorgeschreven acties te ondernemen. Partijen dienen in dat geval gezamenlijk een bindend advies te vragen aan één of meer taxateurs, de rechter te verzoeken om een voorlopig deskundigenbericht, een arbitrage-overeenkomst te sluiten, of zich voor vaststelling van de tegenprestatie tot de rechter te wenden. In de praktijk kan blijken dat partijen hierover niet tot elkaar kunnen komen. In dat geval is het uitgangspunt dat de partij die over het economische eigendom beschikt, binnen achttien weken na vaststelling van de aanwijzing door de Minister de rechter verzoekt om een voorlopig deskundigenbericht of een procedure voor de rechter start tot vaststelling van de tegenprestatie. Ingeval de uitkomst van een voorlopig deskundigenbericht niet tot overeenstemming tussen partijen leidt, dient in ultimo een procedure voor de rechter te worden gestart. Naast het stellen van termijnen aan het starten van één van de genoemde procedures, stelt het besluit ook inhoudelijke eisen en worden randvoorwaarden gesteld om de waardevaststelling voor partijen te vergemakkelijken. Het besluit bevat bijvoorbeeld algemene criteria die voor een waardevaststelling relevant zijn.

Op deze wijze is een evenwicht gezocht tussen het belang van de afnemers bij een aanwijzing van een netbeheerder en het belang van zelfbeschikking van partijen bij een overdracht van de economische eigendom van het net. Dit laatste hangt onder meer samen met het privaatrechtelijke karakter van de overdracht en het gegeven dat het hier de (economische) eigendom van een net in private handen betreft. Uit het besluit volgt dat partijen zo spoedig mogelijk een waardevaststelling

moeten realiseren. Indien de geldende voorschriften niet worden nageleefd, kan de minister ingrijpen op basis van een last onder dwangsom. Desondanks kan het zich ook binnen de kaders van het besluit voordoen dat met een waardevaststelling langere of geruime tijd gemoeid is. Bij het bepalen van het tijdstip van inwerkingtreding van een beschikking tot aanwijzing van een netbeheerder, zal dit samen met de belangen van de afnemers worden meegewogen. De praktijk zal moeten uitwijzen hoe dit zich verder ontwikkelt. Aangezien er nog niet of nauwelijks ervaring is met de waardevaststelling van dit soort netten, is het van belang om nauwlettend te volgen of de procedure uit dit besluit in de praktijk ook goed functioneert. De werking van het besluit zal daarom twee jaar na inwerkingtreding geëvalueerd worden.

5. Specifieke uitgangspunten bij waardevaststelling

De waardevaststelling dient zoveel mogelijk te worden vastgesteld met inachtneming van algemeen aanvaarde vaktechnische en bedrijfseconomische methoden en uitgangspunten. Daarbij kan ook van belang zijn een schatting te maken van te verwachten opbrengsten uit de exploitatie van het net. Aangezien de aanwijzing van een netbeheerder tot gevolg heeft dat de wettelijke vereisten en tariefregulering op dit net en het beheer daarvan van toepassing worden, zal bij de waardevaststelling ook rekening kunnen worden gehouden met de uitgangspunten die ten grondslag liggen aan de gereguleerde tarieven. Daarnaast dient te worden vastgesteld in welke mate het net op het moment van overdracht in overeenstemming is met de wettelijke vereisten zoals met betrekking tot capaciteit, veiligheid, betrouwbaarheid, geschiktheid om derdentoegang te realiseren, bescherming tegen invloeden van buitenaf en dergelijke. In aanvulling op de bovengenoemde methoden en uitgangspunten dient ook rekening te worden gehouden met waardebeïnvloedende factoren, waaronder - indien van toepassing - in elk geval kosten van achterstallig onderhoud, eventueel noodzakelijke vervangingen en kosten die de netbeheerder moet maken om het net waarvoor hij is aangewezen zo nodig alsnog in overeenstemming te brengen met de wettelijke vereisten. De in het besluit genoemde waardebeïnvloedende factoren zijn afgeleid van de voor het netbeheer relevante publieke belangen en van eisen die bij en krachtens de wet aan het net en het netbeheer gesteld worden.

Voor een goede schatting is daarnaast een goed beeld nodig van de technische kwaliteit van het net en de verwachte restlevensduur. Bij dit alles weegt mee, hoe goed het net is gedocumenteerd en in kaart gebracht en wat een deskundige omtrent de kwaliteit en bijvoorbeeld de ligging van het net heeft kunnen vaststellen op basis van de beschikbare informatie en/of eigen onderzoek in situ. Bij het bepalen van de waarde geldt voorts als uitgangspunt dat daarbij geen rekening mag worden gehouden met de mate waarin het net afwijkt of overeenstemt met enig ander net van de aangewezen netbeheerder. Dit is anders indien het doelmatiger is dat juist wel te doen.

6. Uitvoerings- en handhavingstoets

PM

7. Opvattingen betrokkenen

PM

II. ARTIKELEN

Artikel 1

De definities van de begrippen advies en partijen bevatten de bewoordingen 'de door Onze Minister voor een net aangewezen netbeheerder'. Een eigenaar van een net kan ook zelf een netbeheerder van een net hebben aangewezen met instemming van de Minister van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie. Het besluit heeft op een dergelijke aanwijzing geen betrekking, zoals onder meer uit deze definities blijkt.

Artikel 2

Voor een overdracht van de economische eigendom van een net is noodzakelijk dat de waarde van de tegenprestatie voor die overdracht tussen partijen vaststaat. Indien partijen hierover geen overeenstemming bereiken op basis van overleg, kan dit tot een blijvende impasse tussen partijen leiden over een vervolgactie. Dat is niet in het belang van de afnemers die op het net zijn aangesloten. Die zijn er bij gebaat dat na een aanwijzing door de Minister van Economische Zaken de economische eigendom van een net in handen komt van de aangewezen netbeheerder om zo de belangen van aangesloten afnemers op het terrein van veiligheid, betaalbaarheid en vrije leverancierskeuze te kunnen waarborgen. Pas na de overdracht kan de netbeheerder zijn verplichtingen uit de Elektriciteitswet 1998 of de Gaswet naleven en kan de Nederlandse Mededingingsautoriteit toezicht uitoefenen op de naleving daarvan.

Om te voorkomen dat een impasse tussen partijen ontstaat, verplicht het eerste lid partijen één van de daarin omschreven acties binnen een voorgeschreven termijn uit te voeren. Die termijn kunnen partijen tevens benutten om in onderling overleg (al dan niet door het middel van het binnen die termijn inwinnen van een niet-bindend advies) overeenstemming te bereiken over de waarde van de tegenprestatie. Bij het bereiken van tijdige overeenstemming kan een vervolgactie uitblijven. De vervolgacties waaruit zij kunnen kiezen, hebben betrekking op het bepalen van de waarde van de tegenprestatie door het verstrekken van een opdracht voor een bindend advies (onderdeel a), door het aangaan van een arbitrageovereenkomst (onderdeel b), door het aan de bevoegde rechter verzoeken van een voorlopig deskundigenbericht (onderdeel c), of door een procedure aanhangig te maken bij de bevoegde rechter (onderdeel d). Anders dan bij arbitrage, kan een voorlopig deskundigenbericht of het aanhangig maken van een procedure bij de bevoegde rechter door ieder der partijen afzonderlijk worden verwezenlijkt. Partijen kunnen wel onderling afspreken wie van hen het initiatief daarvoor neemt. De keuzemogelijkheden respecteren de mogelijkheden tot rechtsbescherming die het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering aan partijen biedt.

Op grond van het tweede lid moet ingeval van het inwinnen van een bindend advies dat advies na de opdrachtverlening uiterlijk binnen twaalf weken zijn uitgebracht. Het stellen van een termijn voorkomt dat partijen of ingeschakelde deskundigen onvoldoende prioriteit stellen aan de voortgang van de advisering. Bij arbitrage is het voor partijen praktisch gezien niet goed mogelijk te realiseren dat arbiters bij de opdrachtverlening binnen een bepaalde termijn een uitspraak zullen doen. Arbitrage is bij wet geregeld en er wordt gebruik gemaakt van arbitragereglementen. Voor zover dat mogelijk is, dienen partijen de voortgang van een arbitrageprocedure te bevorderen. De Minister kan bij overschrijding van termijnen uit dit besluit een last onder dwangsom opleggen (artikel 13, tiende lid, van de Elektriciteitswet 1998 en artikel 5, tiende lid, van de Gaswet juncto artikel 5:32 van de Algemene wet bestuursrecht). Ook ten aanzien van andere verplichtingen die uit dit besluit voor partijen volgen, heeft de Minister deze bevoegdheid.

Artikel 3

Indien het partijen niet lukt over enige vervolgactie een afspraak te maken, dan bepaalt dit artikel dat de partij die over de economische eigendom van het net beschikt binnen een gestelde termijn een voorlopig deskundigenbericht moet verzoeken of een procedure voor de rechter moet starten. Anders dan bij een bindend advies of arbitrage, kan een verzoek tot een voorlopig deskundigenbericht of het aanhangig maken van een procedure bij de bevoegde rechter door ieder

der partijen afzonderlijk worden verwezenlijkt. Een voorlopig deskundigenbericht kan meer inzicht bieden omtrent het geschil betreffende de waarde van het net. Bij het aanhangig maken van een procedure voor de rechter kan een verklaring voor recht worden verzocht omtrent de hoogte van de tegenprestatie. De neteigenaar is de meest gerede partij om één van deze vervolgstappen te zetten. Hij beschikt over de economische eigendom van het net, maar heeft zich er eerder niet genoeg rekenschap van gegeven een netbeheerder voor het net aan te wijzen. De termijn van achttien weken te rekenen vanaf de aanwijzing van de netbeheerder is voldoende voor de neteigenaar om zich tot de rechter te wenden.

De toepasselijkheid van dit artikel laat onverlet dat de partij die als netbeheerder is aangewezen het recht heeft zelf als eerste een verzoek tot een voorlopig deskundigenbericht te doen of een procedure voor de rechter te starten. Dan is op andere wijze al een vervolgactie in gang gezet. Indien een verzoek om een voorlopig deskundigenbericht wordt afgewezen, dient de partij die het verzoek daartoe heeft gedaan een gerechtelijke procedure aanhangig te maken binnen een voorgeschreven termijn.

Artikel 4

In tegenstelling tot een bindend advies, een uitspraak in arbitrage of een vonnis van de rechter, heeft een voorlopig deskundigenbericht geen voor beide partijen bindende uitkomst. Indien partijen ondanks het gewicht dat aan de inhoud van een dergelijk bericht moet worden toegekend, geen overeenstemming bereiken over de waarde van de economische eigendom van het net is een vervolgactie noodzakelijk. Dit artikel bepaalt dat dan alsnog binnen een voorgeschreven termijn een bindend deskundigenadvies moet worden ingewonnen, een arbitrageovereenkomst moet worden gesloten, of een procedure bij de rechter aanhangig gemaakt moet worden. Indien een bindend advies of arbitrage niet haalbaar blijkt te zijn, dient de partij die het verzoek tot een voorlopig deskundigenbericht heeft gedaan binnen een voorgeschreven termijn een procedure bij de rechter aanhangig te maken. Die verplichting rust op de andere partij indien die als enige niet kan instemmen met het voorlopig deskundigenbericht. In dat geval is hij de meest gerede partij om het initiatief voor een vervolgactie te nemen. De verplichting tot het aanhangig maken van een procedure voor de rechter is niet van toepassing, indien een andere partij dit al onverplicht heeft gedaan.

Artikel 5

Dit artikel heeft betrekking op de inschakeling van één of meer deskundigen. Het is wenselijk dat een deskundige over voldoende kennis beschikt over hetgeen bij en krachtens de Elektriciteitswet 1998 en de Gaswet is voorgeschreven. Daarnaast is bij de deskundige de aanwezigheid van kennis en ervaring gewenst op het gebied van (bedrijfs)economische waarderingsmaatstaven, en meer in het bijzonder in relatie tot infrastructurele transportvoorzieningen. Er is niet specifiek de eis gesteld dat een deskundige kennis en ervaring moet hebben ten aanzien van de waardering van elektriciteits- of gastransportnetten. Reden daarvoor is dat er nog nauwelijks ervaring is met de waardering van dit soort netten, zodat een beperking hierin tot onvoldoende variatie en keuzevrijheid voor partijen zou leiden.

Artikel 6

De eerste volzin van dit artikel waarborgt dat indien partijen gezamenlijk meer dan één deskundigen inschakelen, deze één gezamenlijk advies uitbrengen en niet verschillende, los van elkaar staande adviezen. De tweede volzin waarborgt dat er een doorslaggevende stem is bij het vaststellen van het advies.

Artikel 7

Dit artikel stelt zeker dat partijen hun medewerking verlenen aan een onderzoek door de deskundige(n). In het belang van een vlot verloop daarvan bepaalt het eerste lid van dit artikel dat de verkopende neteigenaar meteen bij de opdrachtverlening de benodigde gegevens betreffende het net aan de deskundige(n) verstrekt. Het gaat hier bijvoorbeeld om gegevens over de omvang, de functies, het jaar van aanleg, de verwachte levensduur en de kwaliteit van het net evenals het

aantal en de kenmerken van de aansluitingen die deel uitmaken van dat net. De deskundige of deskundigen kunnen in dat kader ook andere of aanvullende informatie aan partijen verzoeken.

Artikel 8

Evenals bij het inwinnen door partijen van een gezamenlijk bindend advies is voor arbitrage noodzakelijk dat partijen daarover overeenstemming bereiken. Ook bij arbitrage is het wenselijk dat de arbiters over de noodzakelijke deskundigheid beschikken en partijen kunnen ook bij arbitrage de behoefte hebben om op voordracht van de Minister de arbiters benoemen. Daarnaast is tijdige informatieverstrekking ook van belang ingeval van arbitrage. Gelet hierop zijn de artikelen 6 tot en met 8 bij het sluiten van een arbitrageovereenkomst en bij de uitvoering daarvan van overeenkomstige toepassing.

Artikel 9

Te onderscheiden van de eisen die aan het inschakelen van (een) deskundige(n) of arbiter(s) wordt(en) gesteld, zijn de criteria waaraan getoetst dient te worden bij het bepalen van de hoogte van de tegenprestatie. Die criteria gelden in alle gevallen, met inbegrip van de situatie waarin partijen in onderling overleg proberen overeenstemming te bereiken. Zij kunnen dan volstaan met een meer globale inschatting van de criteria indien dat het perspectief op overeenstemming vergroot. De criteria beogen partijen en ingeschakelde deskundigen, arbiters of de rechter houvast te bieden bij het bepalen van de hoogte van de tegenprestatie. De opsomming van criteria is niet limitatief, zodat er ruimte is om andere relevante inzichten bij een advies te betrekken.

Voor de bepaling van de waarde van de tegenprestatie dient te worden uitgegaan van algemeen aanvaarde vaktechnische en bedrijfseconomische methoden en uitgangspunten. Daarbij kan bijvoorbeeld een benadering gekozen worden die uitgaat van de gedane investeringen in de aanleg van het net en de nadien gedane afschrijvingen, maar ook is een benadering denkbaar die uitgaat van de redelijkerwijs te verwachten opbrengst van de exploitatie van het net gedurende de te verwachten restlevensduur daarvan. Los van de gekozen benadering dient in ieder geval rekening te worden gehouden met enkele in dit artikellid genoemde algemene waardebeïnvloedende factoren zoals de onderhoudstoestand en de mate waarin het net voldoet aan de wettelijke eisen. Die eisen zijn afgeleid van de functies die een net moet kunnen vervullen en van de vereiste kwaliteit van een net.

Ten aanzien van de functies van een net zijn bij en krachtens de Elektriciteitswet 1998 en de Gaswet eisen vastgesteld, zoals de beschikbaarheid van voldoende transportcapaciteit en van comptabele meetinrichtingen, beveiliging en koppeling met andere netten en het garanderen van vrije leverancierskeuze voor afnemers (derdentoegang). Daarnaast zijn specifieke functionele eisen ook in de door de raad van bestuur van de mededingingsautoriteit vastgestelde elektriciteits- en gasvoorwaarden vastgesteld.

Ten aanzien van de kwaliteit van een net bevatten de Elektriciteitswet 1998 en de Gaswet bijvoorbeeld voorschriften die gericht zijn op de beheersing van de kwaliteit van de transportdienst, die in de Regeling kwaliteitsaspecten netbeheer elektriciteit en gas zijn uitgewerkt. Factoren die van invloed zijn op de kwaliteit van een net zijn onder meer de resterende levensduur, onderhoudssituatie en de gebruikte technieken en materialen. Bij een net waarvan de technische staat bijvoorbeeld volkomen verouderd is en ook een kwaliteitsbeheersysteem en investeringsplan ontbreekt, zal dit bij de waardering in negatieve zin meewegen, gelet op de noodzakelijke investeringskosten om het net in overeenstemming te brengen met de vereisten (eerste lid, onderdeel b). Het eerste lid, onderdelen d en e, benoemen een aantal van deze relevante factoren uitdrukkelijk.

Het eerste lid, onderdeel c schrijft voor dat ook de omvang van een net bij een advies betrokken dient te worden. Met omvang wordt hier onder meer bedoeld het aantal aangesloten afnemers en de netcapaciteit. In beginsel zal de waarde van een net toenemen naarmate de omvang van het net groter is, tenzij het net in slechte staat verkeert en er forse aanpassingen nodig zijn om het net in overeenstemming te brengen met de wettelijke en functionele eisen.

Het oordeel over de tegenprestatie kan worden bemoeilijkt door onzekerheden over de functionaliteiten, de kwaliteit en capaciteit van een net. Het ligt op de weg van de neteigenaar om informatie te verstrekken op basis waarvan die onzekerheden naar tevredenheid worden weggenomen. Indien een neteigenaar de relevante informatie niet verstrekt of de kwaliteit daarvan teveel vragen openlaat, dienen op grond van het tweede lid de daaruit voortkomende onzekerheden te worden verdisconteerd in de waardering van de hoogte van de tegenprestatie.

Het derde lid waarborgt dat bij de waardering van een net wordt uitgegaan van objectieve, wettelijke normen en niet van eigen specifieke eisen die de verwervende netbeheerder aanlegt of heeft aangelegd voor de netten waarover hij het beheer reeds heeft, bijvoorbeeld met betrekking tot de toegepaste materialen, fabrikaten en constructies.

Het is echter op voorhand niet volledig uit te sluiten dat zich de situatie voordoet, waarin het qua kosten doelmatiger is om een nog niet volledig afgeschreven net direct geheel of gedeeltelijk te vervangen door een nieuw net waardoor de beheerkosten sterk afnemen. Bijvoorbeeld doordat organisatie- en werkprocessen van de verschillende netten eenvoudiger zijn te integreren. Het vierde lid houdt hiermee rekening. De bewijslast ligt hiervoor bij de aangewezen netbeheerder, die dit zo nodig overtuigend dient te onderbouwen.

De Minister van Economische Zaken